

**Інститут законодавчих передбачень і правової експертизи
Інститут держави і права ім. В. М. Корецького
Юридичний факультет Київського національного університету імені
Тараса Шевченка
Українська спілка підприємців малого та середнього бізнесу
Адвокатське об'єднання "Василь Костицький і Партнери"
Науково-дослідний інститут приватного права і підприємництва
Академії правових наук України
Національна академія прокуратури України**

**МАЛИЙ І СЕРЕДНІЙ БІЗНЕС
(ПРАВО, ДЕРЖАВА, ЕКОНОМІКА)**

**економіко-правовий
науково-практичний журнал**

**№ 1-2 (60 - 61)
2015**

ЗМІСТ

Круглий стіл «Політико-правові проблеми захисту права власності в Україні» (програма)	3
АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ ТЕОРІЇ ТА ІСТОРІЇ ПРАВА І ДЕРЖАВНОГО БУДІВНИЦТВА	7
Костицький В.В. Теолого-соціологічний зміст права власності як основи свободи людини	7
Власова Г.П. Спрощення кримінального судочинства як засіб оптимізації слідчо- судової практики в Україні	11
Іванець М.Г. Поєднання публічно-правових та приватноправових підходів до розуміння захисту суспільної моралі	16
Кайдаш Л.Ю. Право на звернення до Європейського суду з прав людини громадян України як реалізація принципу доступності особи до правосуддя	20
Костицька Софія Суверенітет народу і суверенітет нації у творі Миколи Міхновського «Самостійна Україна»	28
Мілевський О.О. Суб'єкти протидії розслідуванню злочинів, вчинених в чорнобильській зоні відчуження	30
Огнев'юк Г. Принцип правової визначеності та захист права власності	35
Олійник О.Д. Сучасний стан діяльності фіскальних органів України та ЄС та їх місце в системі органів публічного управління	39
Притика Ю.Д. Правовий режим медіації у законодавчих системах зарубіжних країн .	45
Сарана С. Режим процедур відповідальності за порушення податкового законодавства	49

ПИТАННЯ ЮРИДИЧНОЇ НАУКИ ТА ПРАКТИКИ 55

Грицюк І.В. Особливості використання геному як нетрадиційного методу криміналістики при розслідуванні кримінальних правопорушень в Україні	55
Дорохіна Ю.А. До визначення корисливого мотиву у злочинах проти власності	59
Краснікова Н.А., Мудряк Т.О. Сутність слідчого дослідження документів та його законодавче регулювання	64
Лаговська Н.В. Соціально-правові аспекти порівняння єдиного соціального внеску та страхових внесків	69
Манжосова О.В. Окремі аспекти правового забезпечення захисту права власності на тимчасово непідконтрольних Україні територіях	75
Мілевський О.П. Способи протидії розслідуванню злочинів, вчинених в Чорнобильській зоні відчуження	77
Новицька Н.Б., Калюжний К.Р. Правовий захист інформаційних прав пацієнтів в Україні	81
Перчеклій І. Український народ як суб'єкт права власності на природні ресурси	87
Пліш М.А. Судовий захист права власності: верховенство права як конституційний принцип організації адміністративного судочинства	93

АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ ЕКОНОМІЧНОГО РОЗВИТКУ 97

Варналій З.С., Білик Р.Р. Конкурентоспроможність малого і середнього підприємництва України на регіональному рівні	97
Коваленко Ю.М. Інституційна довіра у національному фінансовому секторі та система гарантування банківських депозитів	106
Кучківська О.В. Місце фундаментального та технічного аналізу на фондовому ринку. Необхідність торгових планів у системі торгівлі цінними паперами	113
Луценко І.О. Проблеми та тенденції розвитку сільських територій України	118
Новицький В.А. Напрямки та механізми впливу офшорів на систему оподаткування	123
Обривкіна О.М. Державне соціальне страхування населення України на випадок безробіття: проблеми та перспективи розвитку	128
Онишко С.В. Державно-приватне партнерство і його вплив на розвиток національної економіки	131
Чернобай О.Б., Чернобай І.Д. Лістинг та IPO на міжнародних фондових біржах	137

РЕЦЕНЗІЇ 144

Костицький В.В. Методологія удосконалення нормативно-правових актів України: теоретико-практичні аспекти	144
--	-----

документами. Електронні документи в ході використання можуть піддаватися навмисним або необережним змінам (механічним, фізичним, хімічними) матеріальної основи – структури і змісту документа. Такого роду механічні, фізичні та хімічні зміни – це сліди матеріальної підробки електронного документа.

У той же час зміни, що вносяться програмними або логічними засобами в технологічному процесі формування, обробки, прийому, передачі, зберігання та використання документа в його зміст, реквізити, цифровий підпис, спеціальний і відкритий коди – це сліди інтелектуальної підробки електронного документа.

Сліди матеріальної підробки документів є предметом техніко-криміналістичного дослідження документів, а сліди інтелектуальної підробки є об'єктом почеркознавчого або авторознавчого дослідження документів. Саме ці питання будуть предметом подальшого наукового пошуку.

Список використаних джерел

1. Рахунов Р.Д. К понятию вещественного доказательства : Ученые записки ВШЮН / Р.Д. Рахунов. – Москва, 1961. – 277 с.
2. Салтевський М.В. Криміналістика (у сучасному викладі) : [підручник] / М.В. Салтевський– Киев : Кондор, 2005. – 588 с.
3. Селиванов Н.А. Вещественные доказательства / Н.А. Селиванов – Москва, 1971. – 201 с.
4. Коробейников Б.В. Вопросы криминалистического исследования содержания документов / Б.В. Коробейников // Вопросы борьбы с преступностью. – Вып. 40. – Москва : Юрид. лит., 1984. – 112 с.
5. Аверьянова Т.В. Криминалістика : учебник [для ВУЗов] / Т.В. Аверьянова, Р.С. Белкин, Е.Р. Россинская; под ред. проф. Р.С. Белкина. – Москва : Норма – Инфра М, 2001. – 971 с.

СОЦІАЛЬНО-ПРАВОВІ АСПЕКТИ ПОРІВНЯННЯ ЄДИНОГО СОЦІАЛЬНОГО ВНЕСКУ ТА СТРАХОВИХ ВНЕСКІВ

Лаговська Н.В.

(здобувач Національного університету ДПС України)

Анотація. У статті зроблено порівняльний аналіз соціально-правових аспектів страхових внесків та єдиного соціального внеску. Досліджено законодавчу базу, що регулює єдиний соціальний внесок та інші страхові внески.

Ключові слова: єдиний соціальний внесок, страхові внески, соціальне страхування, соціальне забезпечення, визначення розміру єдиного соціального внеску.

Аннотация. В статье сделано сравнительный анализ социально-правовых аспектов страховых взносов и единого социального взноса. Исследовано законодательную базу, которая регулирует единый социальный взнос и другие страховые взносы.

Ключевые слова: единый социальный взнос, страховые взносы, социальное страхование, социальное обеспечение, определение размера единого социального взноса.

Summary. The comparative analysis of sociallegal aspects of insurancepayments and only social payment is done in the article. A legislative base that regulates only social payment and otherinsurance payments is investigational.

Key words: only social payment, insurance payments, social security, public welfare, determining size of only social payment.

Становлення ринкових відносин, формування демократичної, соціальної, правової держави, зміна суспільних пріоритетів, формування принципово нових механізмів, які дозволяють реалізувати конституційні гарантії прав і свобод громадян, обумовлюють необхідність по-новому дослідити сталі правові інститути, які забезпечують належний рівень функціонування правової системи та системи соціального захисту громадян України. Серед них значну роль відіграє інститут захисту громадян від настання різних видів соціальних ризиків. Врегулювання проблем які виникають при настанні соціальних ризиків покладено на систему соціального страхування. Прийняття Основ законодавства України про загальнообов'язкове державне соціальне страхування стало значним кроком України до європейських стандартів. Цей правовий акт став основою, що забезпечує

комплексний соціальний захист громадян на засадах загальнообов'язкового державного соціального страхування: страхування у зв'язку з тимчасовою втратою працездатності та витратами, зумовленими народженням чи похованням; страхування від нещасного випадку на виробництві та професійного захворювання, які спричинили втрату працездатності; страхування на випадок безробіття; пенсійного страхування; соціального медичного страхування [1].

Порядок здійснення окремих видів загальнообов'язкового державного соціального страхування та порядок справляння страхових внесків регулюються окремими законами.

Однак, не зважаючи на те, що 28 грудня 2014 року Верховною Радою України було прийнято Закон України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо реформування загальнообов'язкового державного соціального страхування та легалізації фонду оплати праці» [11], яким передбачено об'єднання фондів соціального страхування: з нещасних випадків на виробництві, з тимчасової втрати працездатності та медичного страхування і створення Фонду соціального страхування України, загальнообов'язкове державне соціальне медичне страхування в Україні досі не запроваджене. Не зважаючи на те що, ще в 2013 році у Верховній Раді України було зареєстровано Проект Закону про загальнообов'язкове державне медичне страхування [12].

Вище згадані, нормативно-правові акти забезпечили формування сучасної системи соціального страхування, сприяли переходу від бюджетного до страхового принципу фінансування окремих напрямів соціальних видатків. Основним джерелом наповнення фондів соціального страхування є страхові внески роботодавців і застрахованих осіб.

Не зважаючи на те, що ще в 2010 році вступив в силу Закон України «Про облік та збір єдиного соціального внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування в Україні» [9] не припиняються гарячі дискусії з приводу системи збору та обліку єдиного соціального внеску. Про що свідчить значна кількість публікацій вітчизняних та зарубіжних науковців, зокрема: Белінської О., Бастрічева В., Бровенко М., Василенко Л., Внукова В., Григораш Т., Еспіна-Андерсена К., Зайчука Б., Кольберга Дж. Е., Конопліна Ю., Кузьминчук К., Кузьмич Н., Максимчук Є., Масленникової Т., Мельник С., Мних М., Полозенко Д., Сидорчука А., Скуратівського В., Скотаренко А., Шавариної Н., Шаманської Н., Шахова В., Шелемеха Н., Юрія С. та ін.

Однак ряд питань залишається не повністю дослідженими і, на думку автора, слід окремо приділити увагу соціально-правовому аналізу єдиного соціального внеску та страхових внесків.

Метою статті є проведення аналізу законодавчої бази з метою порівняння соціально-правових аспектів єдиного соціального внеску та страхових внесків.

Прогалини, які існують в правовому регулюванні порядку справляння страхових внесків за окремими видами загальнообов'язкового державного соціального страхування сприяють необхідності створювати принципово нову фінансову модель накопичення страхових коштів. Складність реформування системи соціального захисту полягає в тому, що процес її будівництва ще не завершено, і його завершити можна лише за умови внесення змін до законодавчих актів, що обґрунтують розміри страхових внесків, покращать платіжну дисципліну та зменшать адміністративні видатки роботодавців під час сплати страхових внесків.

Сучасне законодавство про державне соціальне страхування містить декілька понять страхового внеску: так Закон України «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування» від 9 липня 2003 р., страховий внесок визначає, як цільовий загальнообов'язковий платіж, який справляється на всій території України [2], а Закон України «Про загальнообов'язкове державне соціальне страхування у зв'язку з тимчасовою втратою працездатності та витратами, зумовленими народженням та похованням від 18 січня 2001р., як відрахування до фонду соціального страхування [3]. На думку автора, таке визначення поняття не зовсім вдале,

оскільки воно не враховує правову природу страхових внесків на соціальне страхування, та не розмежовує податки та збори. Необхідність такого розмежування виникла після вступу в дію Закону України «Про збір на обов'язкове державне пенсійне страхування» від 26 червня 1997р., який містить перелік об'єктів для нарахування «зборів» на пенсійне страхування, що не входять до традиційної фінансової бази соціального страхування – фонду оплати праці, а саме: операції з купівлі-продажу валют, торгівлю ювелірними виробами, при відчуженні легкових автомобілів, об'єктів нерухомості та послуг мобільного зв'язку, де об'єктом оподаткування виступають суми операцій [4, 9]. На думку автора, тут використання терміну «збори», цілком виправдане, так як ці кошти направляються до спеціального фонду державного бюджету, відповідно до ст. 10 Закону України «Про Державний бюджет України на 2015 рік» [5]. Ст. 1 Закону України «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування», визначає страхові внески як кошти відрахувань на соціальне страхування та збір на обов'язкове державне пенсійне страхування, сплачені згідно з законодавством, що діяло раніше; надходження від сплати єдиного внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування, що спрямовуються на загальнообов'язкове державне пенсійне страхування.

Виявлені протиріччя викликали необхідність чітко розмежувати в законодавстві України терміни «страхові внески» і «збори» на страхування. Різні підходи у визначенні «страхового внеску» ускладнюють дослідження його соціально-правової суті та можуть стати перешкодою для розвитку недержавного пенсійного страхування й добровільної форми соціального страхування. Підставою розмежування поняття «внески» та «збори» є об'єкт нарахування. Термін «страхові внески» має використовуватися в законодавстві під час справляння платежу, де об'єктом виступає фонд оплати праці, заробітна плата, грошове забезпечення, оподаткований прибуток тощо. Роботодавці – суб'єкти підприємницької діяльності включають страхові внески до валових витрат, суми страхових внесків вираховуються з доходів працівників, що підлягають обкладанню податком з доходів фізичних осіб [6]. Всі інші нарахування слід вважати «зборами», які носять тимчасовий характер, сплачуються до спеціального фонду державного бюджету та мають іншу правову природу. Таке розмежування понять матиме практичне значення, дозволить з'ясувати соціально-правову природу страхового внеску на соціальне страхування, його відмінність від податків, інших обов'язкових платежів. На страхові внески не розповсюджуються норми податкового законодавства [2], і це має спростити відносини між фондами соціального страхування та іншими суб'єктами страхування, зменшити адміністративні витрати при сплаті страхових внесків.

Соціально-правова природа страхових внесків на загальнообов'язкове державне соціальне страхування проявляється в тому, що вони гарантують соціальне забезпечення конкретної особи в разі настання соціального ризику та наповнюють солідарну систему соціального страхування; порядок визначення розміру тарифу здійснюється з врахуванням ризиковості професії та ступеню тяжкості можливих наслідків настання соціального ризику.

Отже, з метою уточнення та ліквідації прогалин у Основах законодавства України про загальнообов'язкове державне соціальне страхування [1], автор вважає необхідним, закріпити визначення страхових внесків як обов'язкових платежів, які сплачують до фондів соціального страхування страхувальники та застраховані в силу закону або договору про соціальне страхування з метою накопичення коштів для забезпечення права на соціальне забезпечення та профілактику соціального ризику в рамках соціального страхування.

Окремо зауважимо, що Закон України «Про облік та збір єдиного соціального внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування в Україні» передбачає справляння єдиного соціального внеску та визначає його як консолідований страховий внесок на загальнообов'язкове державне пенсійне страхування, загальнообов'язкове державне соціальне страхування на випадок безробіття, у зв'язку з тимчасовою втратою

працездатності та витратами, зумовленими народженням та похованням, від нещасного випадку на виробництві та професійного захворювання, які спричинили втрату працездатності, на загальнообов'язкове державне соціальне медичне страхування і сплачується в обов'язковому порядку та на регулярній основі з метою забезпечення прав застрахованих осіб на отримання страхових виплат (послуг) за соціальним страхуванням [7]. Запропоноване визначення якісно відрізняється від тих визначень, які містились в законодавстві, що регулювало систему соціального забезпечення до прийняття єдиного соціального внеску. Цей закон закріплює максимальну величину бази нарахування єдиного внеску у розмірі, що дорівнює 10 розмірам прожиткового мінімуму для працездатних осіб [7]. Також позитивним є те, що для визначення страхового стажу використовується категорія мінімального страхового внеску, яка передбачає використання не лише періоду сплати внесків, а й враховує їх розмір. Страхові внески нараховуються з урахуванням фактичних виплат (доходів), що не перевищують максимальної величини фактичних витрат страхувальника на оплату праці найманих працівників і доходу фізичних осіб, з якої справляються внески, визначеної Кабінетом Міністрів України. Відмітимо, що введення єдиного соціального внеску зменшило кількість документації, що необхідно було оформляти при перерахуванні страхових внесків різних страхових фондів, покращився документообіг. Однак, складним і не зрозумілим залишається механізм визначення величини мінімального внеску.

Не втрачає актуальності і проблема накопичення страхових коштів для фінансування видатків Фондів соціального страхування. Не доводяться розміри страхових внесків та підстави їх зміни до відома основних платників та кола осіб, які підлягають соціальному страхуванню в обов'язковому порядку. Цей недолік можна виправити в випадку оприлюднення шляхом публікації актуарних розрахунків.

Окремо звертаємо увагу, що чинне законодавство залишає без уваги інші можливі джерела формування страхових коштів. Це є економічно не обґрунтованим, та значно збільшує фінансовий тягар для основних суб'єктів страхування.

Під час визначення розміру страхових внесків до фондів соціального страхування додаткові джерела надходження коштів можуть враховуватися, лише, у разі їх систематичного надходження, що фактично унеможливило зменшення розмірів страхових внесків. Зауважимо, що саме зменшення розмірів страхових внесків стане стимулом для виведення оплати праці з тіньового сектору. З метою активізації податкової та інвестиційної політики слід переглянути та доопрацювати законодавчі акти, що регулюють податкові пільги, або звільняють від оподаткування, гарантують окремі інвестиційні гарантії, компенсації з боку держави.

Не зважаючи на всі, вищезгадані, позитивні зміни, що з'явилися в Україні з введенням єдиного соціального внеску, держава постійно повинна звертати увагу на розвиток інших джерел надходження коштів до фондів соціального страхування.

Окремо приділимо увагу визначенню критеріїв та розмірів страхових внесків. Відповідно до чинного законодавства страхові внески повинні забезпечувати: фінансування заходів, спрямованих на профілактику страхових випадків; створення резерву коштів для забезпечення виплат та надання соціальних послуг застрахованим особам; надання особам матеріального забезпечення та соціальних послуг, передбачених законодавством; покриття витрат страховика, пов'язаних із здійсненням загальнообов'язкового державного соціального страхування.

При визначенні розмірів страхових внесків законодавство використовує диференційний підхід. Визначають дві підстави для диференціації внесків на загальнообов'язкове державне соціальне страхування від нещасного випадку на виробництві: джерело фінансування заробітної плати та клас професійного ризику. Для бюджетних установ та об'єднань громадян страхові тарифи встановлюються в розмірі 0,2% від сум фактичних витрат на оплату праці найманих працівників. Для всіх інших роботодавців, при встановленні страхових внесків, передбачено таку диференціацію:

- розподіл галузей економіки за класами професійного ризику виробництва;
- визначається на кожному підприємстві в межах галузевих тарифів залежно від рівня травматизму, професійної захворюваності та стану охорони праці з урахуванням знижки або надбавки в межах до галузевого тарифу.

Діапазон розмірів страхових тарифів встановлюється в залежності від класу професійного ризику підприємства, установи, організації – від 0,66% до 13,60% [5]. Закон України «Про загальнообов'язкове державне соціальне страхування від нещасного випадку на виробництві» [10] передбачає існування знижок або надбавок до тарифів страхових внесків, що стимулює роботодавців покращувати умови й безпеку праці. Розмір знижок чи надбавок до страхових коштів диференційний в межах 50% страхового тарифу, встановленого для відповідної галузі економіки. Розрахунок розміру страхового внеску для кожного підприємства провадиться Фондом соціального страхування від нещасних випадків відповідно до Порядку визначення страхових тарифів для підприємств, установ та організацій на загальнообов'язкове соціальне страхування від нещасного випадку на виробництві та професійного захворювання, що затверджується Кабінетом Міністрів України [8].

«Професійна небезпека виробництва» є основним фактором при визначенні класу професійного ризику, але жоден законодавчий акт не дає визначення цього терміну. Тому доцільно чинне законодавство доповнити, і «професійну небезпеку виробництва» вважати ступенем вірогідності втрати професійної працездатності або смерті особи під час виконання своїх трудових обов'язків, що встановлюється з урахуванням статистичних даних частоти нещасних випадків у галузі виробництва (на підприємстві), ступеня ушкодження здоров'я, тяжкості наслідків страхового випадку.

З запровадженням єдиного соціального внеску при встановленні розміру страхового платежу підвищилась роль поняття «класу професійного ризику», тепер він впливає на всі види загальнообов'язкового державного соціального страхування. Поняття «клас професійного ризику» є громіздким за змістом навіть в рамках Закону України «Про загальнообов'язкове державне соціальне страхування від нещасного випадку на виробництві». Тому є важливим обґрунтування критеріїв, що впливають на розмір єдиного соціального внеску та зачіпають права і законні інтереси кожного роботодавця. «Клас професійного ризику» впливає на подальший пропорційний розподіл єдиного страхового внеску до окремих видів соціального страхування.

Законопроект “Про єдину систему збору та обліку внесків на загальнообов'язкове державне соціальне страхування” для роботодавців встановлюються розміри єдиного соціального внеску, у відсотках до бази нарахування, відповідно за 30 класами професійного ризику виробництва. Для інших платників розмір єдиного соціального внеску встановлюється в залежності від обраного способу оподаткування, статусу (члени сім'ї фізичної особи-підприємця, сезонні працівники, працюючий пенсіонер). Для підприємств всеукраїнських громадських організацій інвалідів, підприємств та організацій товариств УТОГ та УТОС, де кількість інвалідів становить не менше 50 відсотків загальної чисельності працюючих, страхові тарифи у складі єдиного соціального внеску запропоновано залишити на рівні існуючих пільг з поступовим доведенням страхового тарифу до розміру, що сплачується на загальних підставах. Страхові внески роботодавців до фондів соціального страхування зменшаться з 37,5 % до 27,7%, або на 9,8%. А для застрахованих осіб внески збільшаться з 3,5% до 12,4%, або на 8,9%. Таким чином єдиний соціальний внесок дає можливість зменшити податковий тягар на 0,9%.

Зазначення розмірів пропорцій не робить процес справляння єдиного страхового внеску прозорим. Відповідно до законопроекту розмір єдиного соціального внеску, а також пропорції його розподілу за видами загальнообов'язкового державного соціального страхування будуть встановлюватися Верховною Радою України в Законі України про Державний бюджет України на відповідний рік щодо кожної категорії платників.

З 1 січня 2017 року Україна перейде до накопичувальної пенсійної системи. Чинне законодавство вже сьогодні передбачає можливість добровільної участі у системі державного соціального страхування осіб, які не увійшли до неї в обов'язковому порядку. Зауважимо, що розміри внесків для осіб, які добровільно беруть участь у системі загальнообов'язкового державного соціального страхування є обтяжливими, і дорівнюють сумарному показнику розмірів страхових внесків, які справляються з роботодавців та з осіб, на користь яких провадиться страхування [10]. Високий розмір страхових внесків відштовхує їх від участі у системі соціального страхування на добровільних засадах і цю перешкоду можна подолати лише шляхом зниження розміру страхових внесків. Адже соціальне страхування є гарантією матеріального забезпечення в разі настання соціального ризику в рамках соціального страхування, яке в ринкових умовах підвищує рівень соціального забезпечення. Враховуючи конституційні свободи та досвід європейських країн доцільно було б надати можливість особам, що добровільно приймають участь у соціальному страхуванні самостійно визначати розмір та пропорційність розподілу коштів за різними видами соціального страхування.

З впровадженням другого рівня пенсійної реформи частина коштів буде спрямовуватись до персонального рахунку в Накопичувальному фонді пенсійного страхування працівника. В Європі другий рівень пенсійного забезпечення дозволяє працівникам після припинення трудової діяльності залишатись на тому рівні фінансового забезпечення, до якого вони звикли під час трудового періоду свого життя. А третій рівень пенсійного забезпечення, добровільне накопичення коштів в страхових компаніях дозволяє вільно подорожувати світом, та почувати себе соціально захищеними від різних ризиків. Якщо не вносити зміни в розрахунки єдиного соціального внеску і паралельно робити відрахування до другого та третього рівня пенсійного забезпечення, такий тягар стане не посильним для більшості українців і наслідком буде перехід в тінь нарахування заробітної плати та приховування реальних доходів. Таким чином, запровадження єдиного соціального внеску, що спростив механізм формування страхових коштів, і зменшив навантаження адміністративного фінансування для роботодавців, без внесення змін стосовно нарахування податкової ставки, практично нівелюється.

Проведення реформ має на меті підвищити рівень соціального забезпечення громадян України, що можливо лише за рахунок накопичення достатньої кількості коштів для фінансування соціального забезпечення в рамках соціального страхування та на фінансування заходів щодо профілактики страхових випадків. В рамках проведення реформ на Пенсійний фонд України покладено обов'язок забезпечення збору єдиного соціального внеску, облік надходжень від його сплати та здійснення контролю за сплатою, що також не сприяє покращенню пенсійного забезпечення населення.

Узагальнюючи результати дослідження чинного законодавства про соціальне страхування в частині формування страхових внесків та єдиного соціального внеску слід запропонувати наступні шляхи підвищення ефективності застосування норм:

- норми чинного законодавства слід доповнити колом суб'єктів за кожним видом страхування, та об'єктами справляння страхових внесків для кожної категорії платників;
- визначати підстави диференціації розмірів страхових внесків;
- організувати своєчасне інформування основних суб'єктів страхування про обґрунтування розмірів страхових внесків шляхом публікування їх актуарних розрахунків;
- з метою забезпечення збільшення числа осіб, які беруть участь у обов'язковому державному соціальному страхуванні на добровільних засадах, необхідно значно зменшити необґрунтовано великі розміри страхових внесків для цих осіб.

Список використаних джерел

1. Основи законодавства України про загальнообов'язкове державне соціальне страхування: Закон України від 14 січня 1998 р.// Офіційний вісник України. – 1998. – № 6. – Ст. 219.
2. Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування: Закон України від 9 липня 2003 р.// Відомості Верховної Ради України. – 2003. – № 49-51. – Ст. 376.

3. Про загальнообов'язкове державне соціальне страхування у зв'язку з тимчасовою втратою працездатності та витратами, зумовленими народженням та похованням: Закон України від 18 січня 2001р. // Відомості Верховної Ради України. – 2001. – № 14. – Ст. 71.
4. Про збір на обов'язкове державне пенсійне страхування: Закон України від 26 червня 1997р. // Відомості Верховної Ради України. – 1997. – № 37. – Ст. 237.
5. Про Державний бюджет України на 2015 рік: Закон України // Відомості Верховної Ради України. – 2015. – № 5. – Ст. 37.
6. Про загальнообов'язкове державне соціальне страхування на випадок безробіття: Закон України від 2 березня 2000р. // Відомості Верховної Ради України. – 2000. – № 22. – Ст. 171.
7. Закон України «Про облік та збір єдиного соціального внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування в Україні» [Електронний ресурс]: Закон України від 08 липня 2010 року № 2464-VI. – Режим доступу: <http://portal.rada.gov.ua>.
8. Постанова Кабінету України «Про затвердження Порядку сплати збору на обов'язкове державне пенсійне страхування з окремих видів господарських операцій» [Електронний ресурс]: Закон України від 3 листопада 1998 р. № 1740.- Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/1740-98-%D0%BF>
9. Закон України «Про внесення змін до Податкового кодексу України та деяких законодавчих актів України щодо податкової реформи» [Електронний ресурс]: Закон України від 28.12.2014 р. N 71-VIII. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/71-19>
10. Про страхові тарифи на загальнообов'язкове державне соціальне страхування від нещасного випадку на виробництві та професійного захворювання, які спричинили втрату працездатності: Закон України від 22 лютого 2001р. // Відомості Верховної Ради України. – 2001. – № 17. – Ст. 80.
11. Закон України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо реформування загальнообов'язкового державного соціального страхування та легалізації фонду оплати праці» [Електронний ресурс]: Закон України від 28 грудня 2014 р. № 77-VIII.- Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/71-19>
12. Проект Закону «Про загальнообов'язкове державне медичне страхування» [Електронний ресурс]: Проект Закону України від 5квітня 2013р. №2597-І.- Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/71-1>
13. Проект Закону «Про єдину систему збору та обліку внесків на загальнообов'язкове державне соціальне страхування» [Електронний ресурс]: Проект Закону України від 08.07.2010 № 2-І64-VІ.- Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/71-1>

ОКРЕМІ АСПЕКТИ ПРАВОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЗАХИСТУ ПРАВА ВЛАСНОСТІ НА ТИМЧАСОВО НЕПІДКОНТРОЛЬНИХ УКРАЇНІ ТЕРИТОРІЯХ

Манжосова О.В.

(кандидат юридичних наук, доцент кафедри цивільно-правових дисциплін Чернівецького інституту Національного університету «Одеська юридична академія»)

Ефективний захист права власності є на сьогодні однією з найболючіших проблем сучасної України. Норми діючого законодавства, зокрема ст. 41 Конституції України гарантує кожній особі захист права приватної власності на майно [1], але відсутність традиції шанобливого ставлення до приватної власності та дотримання принципу її непорушності, що залишилась у спадщину від радянського минулого, не дозволяє сформулювати дієву загальнодержавну систему її абсолютного захисту. Не зважаючи на значну кількість проблем у здійсненні права власності та її захисті, слід відзначити, що відсутня ефективна правова, організаційна, управлінська діяльність держави спрямована на захист права власності. В деяких випадках, можна говорити про відсутність ефективного реагування, а іноді, і про порушення цього права органами державної влади, місцевого самоврядування та їх посадовими особами. Окрім того, слід звернути увагу на невисоку правову обізнаність власників щодо можливості захисту своїх прав. Все це зумовлює відсутність позитивних змін щодо забезпечення права власності.

Вміння держави сформулювати досконале нормативне забезпечення захисту права власності та створити належний механізм його реалізації є відзнакою правової держави та показником її цивілізованості. В Україні, яка, після 25 років незалежності все ще знаходиться на початковому етапі цих процесів, ситуація з захистом приватної власності